

–

‘Triëst was tijdens mijn kinderjaren niet alleen een grensstad, het leek zelf een grens die bestond uit zoveel kleine grenzen dat ze elkaar binnen in de stad doorsneden en zelfs kruisten in de karakters en de leefwijze van de inwoners. (...) Wanneer ik met mijn vriendjes op de Karst ging spelen, zag ik heel concreet het IJzeren Gordijn, de grens die toen de hele wereld in tweeën sneed en die zich maar een paar kilometer van mijn huis bevond. Daarachter begon de immense, onbekende en bedreigende wereld die het rijk was van Stalin. (...) Maar toch waren die gebieden, die tot het ‘andere’ Europa behoorden, tot een paar jaar geleden Italiaans geweest; totdat ze aan het einde van de oorlog door Joegoslavië bezet en geannexeerd werden. (...) In Triëst leidde dit alles dikwijls tot een gevoel van onzekerheid, van nergens bij te horen en een vreemde te zijn; het paradoxale gevoel tegelijk in het centrum en aan de periferie van het leven te wonen. De stad, die tot 1954 een vrijstaat was, werd in die periode bestuurd door de Amerikanen en de Engelsen, en behoorde wel en niet tot Italië. Hier was het gemakkelijker dan elders om te twijfelen of je een toekomst had, je wist niet goed wie en wat je was, en dat leidde tot aanhoudende ensceneringen van de eigen identiteit. (...) Het ervaren van deze warboel bracht een vroegrijpe ontgoocheling met zich mee, een illusieloze scepsis ten aanzien van elk geloof in een rechte lijnige voortgang van de geschiedenis. (...) Zonder deze grenservaring zouden veel van mijn boeken niet zijn ontstaan. Heel Donau is een boek over grenzen, een zoektocht die diende om grenzen te overschrijden en te overwinnen, niet alleen nationale, maar ook culturele, linguïstische, psychologische; grenzen in de uitwendige werkelijkheid, maar ook in het binnenste van een individu, grenzen die de verborgen, duistere zones van de persoonlijkheid scheiden en die eveneens overschreden moeten worden, als we ook de meest verontrustende componenten van de archipel waaruit de eigen identiteit bestaat, willen kennen en aanvaarden.’